

Hatice GÜLENSOY ile Yazarlık ve Hayat Üzerine...

Emine GÜVEN*

Hatice GÜLENSOY Kimdir?

Hatice Gülensoy, 1944'te Uşak'ta doğdu. Mustafa Kemal ve Ayşe Dudu Yurteri çiftinin beş çocuğundan biridir. İlk ve orta öğrenimini sırasıyla Uşak, Ankara, Gaziantep, Malatya ve Ankara'da tamamladı. Ankara kız lisesini 1963 yılında bitirdi. Erciyes Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümünden mezun oldu. 26 Aralık 1963 tarihinde Türkolog Tuncer Gülensoy ile evlendi ve bu evlilikten 1964 yılında Baybars, 1978 yılında Bahadırhan Aybars adlı iki oğlu dünyaya geldi.

Gülensoy, GESAM (Türkiye Güzel Sanat Eseri Sahipleri Meslek Birliği) ve İLESAM (Türkiye İlim ve Edebiyat Eseri Sahipleri Meslek Birliği) üyesidir. 1993 yılında Türk Folklor Araştırmaları Kurumu, İhsan Hınçer Türk Folkloruna Hizmet Ödülünü kazandı. Nöbetini Bırakmayan Şehit" adlı hikâye ile de Türk Edebiyatı Vakfı'nın açtığı hikâye yarışmasında "mansiyon" ödülünün sahibi oldu. Hatice Gülensoy, resimlemeye başladığı çocuk kitap ve hikâyelerini tamamlamaya çalışarak, eser vermeye devam etmektedir.

Yazmaya ne zaman başladınız?

Hatice GÜLENSOY: Okumayı, öğrendiğim ilk andan itibaren, çok sevdim. Kapağında Atatürk ve Ülkü'nün resimleri olan alfabemizi görünce daha da çok sevmiştim. Hele, içindeki resimler çok hoşuma gitmişti. Halâ o resimleri özlemle hatırlıyorum. Okumayı öyle seviyordum ki... O zamanlarda, okullar sabah ve öğleden sonra da devam ederdi. Okula, Uşak Şeker Fabrikası'ndan servisle gider gelirdik. Servis durağının hemen karşısında ofis vardı. Öğle tatilinde lojmana gelip, servisten iner inmez doğru oraya koşardım. Kapısının hemen yanında, abonelere dağıtılmak üzere gelen gazeteler olurdu. Gazetelerde ne kadar çizgi roman, okunacak şey varsa okurdum tabii... Yemek yemeye de zamanım kalmazdı. Onun için

* Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Çağdaş Türk Lehçeleri ve Edebiyatları Bölümü, Ankara, Türkiye; emine.guven@hbv.edu.tr

aç aç tekrar okula dönerdim. Sonunda, “*umumi zaafiyet*”ten bir aydan fazla hastanede yattığım için sınıfta kalmıştım.

Ben de kendi kendime bazı şeyler düşünür, bazı şeyler kurgulardım. Yazmaya gelince, önceleri duygulandıkça ufak tefek yazılar, hikâyeler vb. (şiir)ler yazıyordum. 1982 yılında, Elazığ’a Fırat Üniversitesi’ne gittiğimizde, bu güzel şehrin tarihî geçmişi ve insanların dürüstlüğü, saygıları, cömertliği beni çok etkilemişti. Bir gün şehir gezimizde Harput ‘a çıktık. Harput kalesini gezerken, 2011 yılında kaybettiğimiz büyük oğlumuz Baybars, her zamanki gibi oradan oraya koşuşturup duruyordu. Derken birden önümüze atladı... Artık O, tarihin geçmiş sayfalarından çıkmış bir kahraman olarak duruyordu önümüzde... “-*Durun ha, durun, kimsiniz!*” dedi. Elindeki sopayı bir mızrak gibi tutuyordu. Bir an şaşırıp kalmıştık, sonra çok gülmüştük... Ama sonra çok düşünmüştük. Demek ki oğlumuz da bizim gibi etkilenmişti. İşte o gezinin sonunda İlk gezi anımı yazmıştım: “*Harput*”. Daha sonra, dergilerde, gazetelerde gezi anıları, hikâyeler, makalelerim yayınlandı. “*Nöbetini Bırakmayan Şehit*” adlı bir hikâyem ile de Türk Edebiyatı Vakfı’nın açtığı hikâye yarışmasında “mansiyon” ödülü almıştım.

Bize çalışmalarınızdan bahseder misiniz?

Hatice GÜLENSOY: Bildiğiniz gibi, çalışmalarım daha çok kendi kültürümüz ile ilgili. MEB’in yayımladığı *Munzur, Buyur Baba, Elti Hatun efsâneleri*, Kültür Bakanlığı’nın yayımladığı *Nasrettin Hoca hikâyeleri (Kabak ve Ceviz ile Hoca ile Dilenci)*, *Keloğlan masalları (Hiç!)*, *Nevruz* gibi çocuk kitaplarımın hikayelerini ve resimlerini yazıp, çizdim. En son *Dede Korkut*’un “*Boğaç Han*” destanını, 67 sayfa resimledim. Maalesef, 2 yıldır basılmayı bekliyor. Zaman zaman da *Türk Halk Edebiyatı* ve *Çocuk Edebiyatı* ile ilgili konularda araştırmalar yaparak, tebliğler hazırlayıp sempozyumlara katılıyorum.

Yazarlığınızda önemli/ iz bırakan/ kırılma noktası sayılan olaylar var mı? Varsa nelerdir?

Hatice GÜLENSOY: Kırılma noktası değil de... Babam benim okumayı sevdiğimi bildiği için o zamanların renkli renksiz çocuk dergilerine (Varlık Yayınları) abone olurdu. *Pekos Bill, Gökler Hakimi Gordon* daha sonra *Tentenin Maceraları, Tom Mix, Texas*; gazetelerdeki tefrika: *Nilüfer, Dedektif Nik* gibi çizgi romanlar vardı. Tabii bir de klasikler vardı. Bizim de klasiklerimiz vardı da hep resimsizdiler. Sonra Ömer Seyfettin’in resimlenmiş hikâyelerini görünce çok sevinmiştim. Fakat yeterli değildi tabii. O zamanlar biz elimizde ne varsa onu okuyorduk, seçeneğimiz yoktu. Zamanımızda o kadar çok seçenekler var ki.

Çocukluğumdan beri “Türk Kültürü” ile ilgili resimli romanların eksikliğini duydum. Çocuklarıma da kitaplar alırken yabancı kaynaklı renkli renksiz çizgi roman ve hikâyeleri alıp okuturken de hep aynı duyguları hissettim.

Şimdi düşünüyorum da, sanırım yukarıda da anlattığım gibi Elazığ’da eşim ile yaptığımız gezilerde anlatılan efsâneler kırılma noktası olsa gerek. O efsâneleri önceleri kafamda kurguluyordum, daha sonra da kâğıtlara dökmeye başladım. İlk kez yağlı boya tekniği ile sulu boya olarak yaptığım “*Kabak ve Ceviz*” adlı Nasrettin Hoca kitabımı, efsâne kitaplarım takip etti.

Peki, Resme nasıl başladınız?

Hatice GÜLENSOY: Evet, resim hikâyesine gelirsek, adım atmadım da onun ile birlikte doğdum diyebilirim. Çünkü benim resim ile olan hikâyem genlerden gelen bir şey. Sanatla ilgili bütün yeteneğimi babamdan almışım. Ben kendi mi bildim bileli resim yaparım... Elime ne geçerse, *kalem, kömür, boya* ne bulursam kâğıda, duvarlara çizer dururdum. Bu benim içimden gelen bir şey, hava almak gibi, su gibi, ekmek gibi hayat kaynağım.

Etkilendiğiniz veya örnek aldığınız sanatçılar var mı? En çok beğendiğiniz Türk sanatçılar kimler ve neden?

Hatice GÜLENSOY: Sizin ifadenizle “etkilendiğim şey” de tabiat ana... Veya, şöyle söylersem daha doğru olur her halde; Tanrı’nın yarattığı her canlı ya da cansız varlıklar beni etkileyen şeylere girer: *kedi, köpek, çiçek, böcek, kuş, deniz, gökyüzü, insan... Kısaca her şey ve kendi kültürüm, tarihim, geçmişim, geleceğim.*

Sanatın öyküsüne bakacak olursak, mağara duvarlarına çizilen resimlerden, günümüze kadar adına ister tarz, ister akım densin zaman içinde dünyadaki pek çok şeyde değişimler olduğu gibi sanatın her dalında çok gelişmeler oldu. Yalnız biliyor musunuz, ilk çağlardan kalma mağara duvarlarına yapılan resimler, günümüz ressamlarının elinden çıkmış gibi kusursuz. Onlar yalnız gördüklerini, etkilendikleri olayları, hatta korkularını çizmişler. Osman Hamdi Bey, asker ressamlarımızdan Ali Rıza Bey, bir de İbrahim Sâfi’nin resimlerini çok severim. Neden dersenez, sevmenin bir nedeni yoktur, sadece seviyorum.

Siz tarzınızı nasıl tanımlıyorsunuz ve çalışmalarınızla vermek istediğiniz mesaj nedir?

Hatice GÜLENSOY: Benim “hiç öyle bir tarz kaygım veya ne, nasıl yapmalıyım” diye bir düşüncem olmadı, ama illa da bir tarzdan bahsedeceksek, “gerçekçi akım” diye adlanabilir. Tabii ben, tam olmasa da, gördüğüm, sevdiğim hatta hayal ettiğim şeyleri, kendi Türk kültürümüzü yansıtmaya çalışıyorum.

Resim, Şiir ve Yazı çok emek ve zaman isteyen alanlar. Tarzınız ile fark yaratan, başarılı birisiniz. İlgi uyandırmak için de farklı olmak gerekir. Hangi yönünüz ile daha çok insana ulaşır, etkilediğinizi düşünüyorsunuz?

Hatice GÜLENSOY: Yaptığım şeyler, siz adına her ne dersenez bilmem de, benim yaptıklarım ne farklı olmak ne de ilgi çekmek için değil, yalnızca Tanrı’nın bana verdiği yetenekleri, doğup yaşadığım vatanıma hizmet etmek olduğuna inanıyorum. Her fırsatta, “Çocuk Edebiyatında GörSELLİK”in çok önemli olduğunu vurguluyorum. Bunu her fırsatta, her yerde tekrarlıyorum; çalışmalarım da o yönde devam ediyor. Geleceğimiz olan “çocuklarımızı” o kadar ihmal etmişiz ki... Batı ülkelerinin millî kahramanları bir elin parmakları kadar olamadığı halde, hayalî kahramanlar yaratıp aynı konuları tekrar tekrar filimler, diziler, çizgi filimler, çizgi romanlar yapıyorlar. Biz bu konuda o kadar gerideyiz. Öyle bir zamanı yaşıyoruz ki bizim kendi çocuklarımız kendi tarihimize, kendi kimliğimize, kendi kültürümüze o kadar yabancılar ki... Nasıl olmasın, çocuk kitapları satan kitapçıların rafları hep yabancı kültürlerin *masalları, hikâyeleri, boyama kitapları* bile hep yabancı sanatçıların yazdığı, çizdiği kitaplarla

dolu. Televizyon da öyle... Türk kültürü ile ilgili birkaç tane var, onlar da çok yetersiz. Hiç seyrettiniz mi bilemem, bir Rus çizgi filmi olan “Koca Ayı ve Marşa”yı... Seyredin. Bir de T.R.T'nin yayınladığı “Keloğlan”ı, ne demek istediğimi anlarsınız

Yakın zamanda gerçekleştirmeyi düşündüğünüz yeni bir proje veya sergi var mı?

Hatice GÜLENSOY: Projelerim... Sergi açmayı pek düşünmüyorum. Çünkü resimlerimi satmaya kıyamıyorum. Yine de belli olmaz. Dediğim gibi, resimlemeye başladığım çocuk kitaplarımı ve hikâyelerimi bitirmeyi düşünüyorum.

Bu güzel söyleşi için teşekkür ederiz.

“Emine Güven tarafından 25.02.2019 tarihinde yazarla gerçekleştirilen söyleşi.”